

на ближнитѣ си—дѣто и да е. Не ми прѣдлагай твоитѣ страдания; онзи, който мисли и обича горѣщо ближниятѣ си, трѣбва да знае, че най-ближниятѣ му сѣ своитѣ. Прѣкъсвамъ.— Примете поздравление и благословение. Сички, слава Богу, сме здрави; благодарете на Бога, защото ми хари за майката на мойтѣ двѣ дѣчица. Болестъта мина само съ ударътъ си.

Твой синъ и Свѣщенникъ

Димитрий.

Друго писмо, що бѣше писалъ брату си.

Авренъ 27 Августъ 1873.

Брате Илийчо!

Слава Богу азъ съмъ живо и здраво и мъча са да привиквамъ въ новото си положение. Усилно ми е доволно; сичко зло посято трѣбва да са плеви, а ново да са посѣва. За зла моя честь болестъта—холера—и тукъ удари и още върлува, макаръ и слабо: менъ ма водятъ отъ село на село. Злото е, че тия хора тукъ, като че смъртъ не виждали, съвеѣмъ дивашката испроваждатъ умрелитѣ си: викъ, редение, плачове до Бога, пъкъ азъ, както ма знаешъ, отъ такива жалости трепера, нъ ще са приучвамъ. Днесъ въ Пондѣвникъ са виждамъ успокоенъ и щя отида до Гебедже за да са порасходя и поркъся тамъшанитѣ селене. Никой не е дошелъ отнидѣ да ма обиде и да са пораздумаме. Нъ и кой ли ще ти доде въ това пусто мѣсто, и кой ли ще познае душевнитѣ ми тѣги и жалости, та да ма раздума? Единъ Богъ е, брате мой, утѣшителътъ ми; на него възложихъ азъ вече бѣдъщността си и надеждитѣ си. Азъ зехъ вече кръстътъ и са мъча да го понеса се търпе-